

(1912 – 1956)

MEHMED ALİ ÇAKICI

Merhum Mehmed Ali Çakıcı 1328 (1912) Homa Doğumludur. 1956 yılında yine Homa'da vefat etmiştir. Mezarı da aynı kasabanın kabristanında bulunuyor.

Homa, Denizli'nin Çivril İlçesine bağlı bir kasabadır ve bugünkü adı Gümüşsuyu'dur. Risale-i Nur Hizmetkârlarından önemli bir erkân, Hasan Atıf Egemen Ağabey Homa'dan Mehmed Ali Çakıcı'nın Bacısı Ayşe Hanımla evlidir. 1943 Denizli Mahkemesi de, Homalı bir münafığın, Beşinci Şua Risalesini Atıf Ağabeyin elinden bir şekilde münafıkça alıp, doğru karakola götürmesiyle başlıyor. Fitne Homa'dan tetikleniyor. Hz. Bediüzzaman ve 126 talebesi çeşitli illerden baskınlarla toplanarak Denizli Hapishanesine gönderiliyor.

Homa Kahramanlarını araştırmak için bu kasabaya gittiğimizde, bu kitapta hatıralarını okuduğunuz Ali Demirsoy Ağabey bize yardımcı olmuştu. Ancak Mehmed Ali Çakıcı hakkında daha doyurucu bilgileri -yıllar evvel görüşüp hatıralarını kaydettiğim- Sabri Karagöz Ağabey verdi bize. Sabri Karagöz'ün, Çakıcı Ağabeyle epeyce beraberlikleri olmuş. Sabri Ağabeyden Allah razı olsun ki; bize belki de artık hiç kimsenin anlatamayacağı o günün akıl dışı, garip olaylarından bahsetti. Sayesinde bir Homa Kahramanı daha zihnimizde şekillenmiş oldu. Bunları unutturmamak istemiyoruz...

Mehmet Ali Çakıcı'nın adı, Bediüzzaman Hazretleri'nin bir mektubunda şöyle geçmektedir:

“Aziz, Sıddık Kardeşlerim! Homalı kardeşlerimizden Ali namında bir şakirt, Hafız Ali'nin vefatı günlerinde vefat ettiğini Sami Bey bana söylediği gibi, Homalı kahramanlardan Mehmet Ali dahi bana yazdı, Ben de o Ali'yi o büyük şehit Ali'ye çok dualarda arkadaş yaptım.” Bediüzzaman Said Nursî, *Şuâlar*, Söz Bas. Yay., s. 436.

Sabri Karagöz Anlatıyor:

Sabri Karagöz

1933 senesinde, Afyon'un Dazkırı ilçesinin Akyarma köyünde dünyaya gözlerimi açmışım. 1946 senesinde tanıdığım Hasan Atıf Ağabey'le münasebetimiz, asıl olarak 1950'de başladı ve 1988'de vefatına kadar baba-evlat, hoca-talebe samimiyetinde devam etti. Ondan çok istifade ettim. Kayınbiraderi Mehmed Ali Çakıcıyı da iyi tanırım. Bediüzzaman Hazretleri'ni de üç kere ziyaret ettim. 1956 senesinden beri Nazilli'de ikamet ediyorum.

ÜSTAD ONA, “RİSALE-İ NUR'UN RÜSTEM'İ” DERMİŞ

Ben 1943 senesinde on yaşında iken, bizim köye yakın Sütlaç Tren İstasyonu'nda, 18 kişiyi elleri bağlı oldukları halde namaz kılarken görmüştüm. Bu benim uykularıma girmişti. İşte Mehmet Ali Çakıcı onlardan birisiymiş. O zaman Denizli Hapishanesi'ne götürülüyorlarmış. Bunları daha sonra ailece görüşmeye başlayınca Mehmet Ali Amca “Ben de vardım orada” diye kendisi anlattı bana. Mehmet Ali Çakıcı Homalı bir nalbanttı.

Mehmet Ali Amca ile konuşmalarında Denizli Hapishanesi'nde çıkan bir nifakı anlatmıştı bana. O zaman ağabeylerin aralarında bir nazlanma olmuş. Epey de şiddetlenmiş. En çok Hüsrev Ağabey ile Atif Ağabey arasında cereyan etmiş. Hatta birbirlerine "Atif Bey! Hüsrev Bey!" şeklinde hitap etmeye başlamışlar. Üstad'ın vazifelendirmesiyle Mehmet Ali Çakıcı Amca araya girmiş. Tabii sonraları Üstad'ın duası ve Mehmet Ali Amca'nın tavassutu ile araları düzelmiş ağabeylerin. Mehmet Ali Çakıcı biraz güçlü, kuvvetli olduğu için Üstad ona, "Risale-i Nur'un Rüstem'i" dermiş.

Hasan Atif Ağabey, Mehmet Ali Çakıcı'nın kız kardeşi ile evlenmişti. Anlattığım gibi 1943 Denizli Hapishanesi'nde tanışmış ikisi. Hapishaneden sonra Atif Ağabey Homa taraflarında dolaşırken, oradaki Homalı kardeşler, Atif Ağabey'i evlendirmeye karar vermişler. Mehmet Ali Çakıcı'nın kız kardeşi Ayşe de dul kalmış, bir kızı varmış. Kızını evlendirmişler, Ayşe Annemi de Atif Ağabey'le nikâhlanmışlar.

Mehmed Ali Çakıcı'nın mezar taşı. HOMA

MEHMET ALİ AMCA GECE DİZ ÇÖKER, DEVAMLILIK OKUR, AĞLARDI

Tarihini tam hatırlayamıyorum Atif Ağabey ile ben Sultanhisar'da bulunuyorduk. O sıralarda Mehmet Ali Çakıcı, Sultanhisar'a hemşiresine ve eniştesi Atif Ağabeye ziyarete gelmişti. Atif Ağabey'in evinde bir tek odası olduğu için misafir alamıyordu. Bu yüzden Mehmet Ali Amca'nın benim evimde yatması gerekiyordu. Benim evde misafir ettik. Mehmet Ali Amca, gece saat ilerleyince diz çöker, devamlı okur, ağlardı. Ben uyurum, uyanırım; o hâlâ aynı... "Amca sen yatmadın mı daha?" dediğimde, "Sen yat yavrum yat, senin yatma zamanın" derdi bana. Tabii bu benim çok dikkatimi çekmişti. Birkaç gün sonra "Niye bu kadar çok ağlıyorsun?" dediğimde, "Ben sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi. Üstad Hazretleri'ni kast ederek, "Hocaefendi gibi bir zat arkamda olursa, Mevlana Halid'in cübbesini giydirip imam yaparsa, sen olsan ne yaparsın?" demişti.

Sabah namazının vakti gelince Mehmet Ali Amca, Atif Ağabey'in evine gitti. Atif Ağabey, benim de gitmemi istemiş; ama bir mazeret beyan ettim, gitmedim. Gelir diye de beklemişler. Sonra gittim, "Ne oldu Hasan?" dedi. Ben sessiz kaldım, "Tamam" dedi. Onlar aralarında muhabbet etmeye başladılar. Ben dinliyordum. Eski hatıralarını konuşuyor, bazen de gülüşüyorlardı. "Namıssızlar, namıssızlar" diyormuş birisi... Bu şive kimindi acaba, diye ben de merak ettim. Atif Ağabey'e bir şey diyemedim, Mehmet Ali Amca'ya "Kime hitaben söylediniz?" diye sordum. "Bu şakaydı ama aslı var. Milaslı Halil İbrahim vardı, çok cesur bir adamdı. Onun

konuşmasını anlattık orada. Denizli Hapishanesi'nde beraberdik" dedi. Orada Gönenli Mehmet Efendi'den bahsedildi. Üstad ona, "Risale-i Nur'un hoparlörü" dermiş.

HOMA KAHRAMANLARI

Ayaktakiler: Hüseyin Evren, Osman Aydın, Ahmet Savaş, Ali Cengiz ve Mehmet Ali Çakıcı

Oturanlar: Mehmet Boyruca, Sami Tüzün, Hasan Getir ve Hasan Çiçek